

Annemarie Jongbloed

# Het regent ganzen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

## Op de snelweg

*Ik zat op de snelweg en het asfalt was best warm. Naast me hield papa een bord vast waarop hij **Ik wil een toekomst voor mijn dochter** had geschreven. Papa overdrijft graag, ik geloof dat ik wel een toekomst heb, alleen heb ik geen zin in snikhete zomers. En dat er bepaalde diersoorten uitsterven, dat vind ik erg. Want dat gaat steeds vaker gebeuren als we nu niet iets doen voor de natuur. En daar moeten niet alleen wij, maar ook onze regering iets voor doen. Want dieren zijn net zo belangrijk als mensen, vind ik. En dus moeten er afspraken komen zodat er genoeg natuur is voor dieren om in te wonen. Daar moet de regering van Nederland iets aan doen en daarom demonstreerden we op de snelweg.*

*Voor ons stond een hoge, donkerblauwe wagen met waterkanonnen.*

*‘Als ze gaan spuiten, gaan we weg,’ zei papa. ‘Die stralen zijn keihard.’*

*‘Het lijkt me wel lekker koel,’ zei ik nog, want zoals ik al zei: papa is goed in overdrijven. Toen wist ik nog niet wat er zou gaan gebeuren.*

*Papa hoorde me niet omdat naast ons een orkest begon te spelen. Mensen stonden met hun ogen dicht en bewogen met hun strijkstokken over de snaren van hun cello of viool. Hoewel ik meer van K-pop hou, gaf deze klassieke muziek me toch kippenvel. Of mientietjes, zoals papa het noemt. Sommige politieagenten wiegden zacht mee op de muziek. Andere hadden een strenge blik, een beetje zoals meester Mark soms heeft. ‘Als de sfeer grimmig wordt, gaan we,’ had papa van tevoren gezegd. Ik kende het woord grimmig niet, maar als je de eerste i verandert in een o krijg je grommig en dat klonk niet oké.*

*Maar eerst was het goed en fijn tussen al die mensen, terwijl ik het eigenlijk helemaal niet fijn vind om in zo’n grote groep te zijn. Maar hier was iedereen gekomen met hetzelfde idee: demonstreren voor de aarde, voor de natuur. Twee mensen verderop hielden een spandoek vast. **Klimaatcrisis! Tijd voor actie!** stond erop. Op een ander las ik **Red Moeder Aarde**. Ik weet niet waarom er ‘moeder’ stond. Kan de aarde niet ook een vader zijn? Een vrouw hield een kartonnen bordje omhoog: **Het is nu al te warm**. Dat sloeg natuurlijk op de opwarming van de aarde.*

*De muziek stopte en papa stond op en klapte in zijn*

handen, net als veel anderen. Opeens kwam er een stem uit een soort luidspreker of zoiets. 'Hier spreekt de politie, we verzoeken u om weg te gaan. Doet u dit niet, dan zullen we overgaan tot het gebruik van waterkanonnen.'

De muzikanten borgen hun instrumenten op in koffers en tassen en liepen weg, samen met anderen zonder instrumenten. Maar de meesten, volgens mij waren we wel met duizend of zo, bleven op de snelweg staan of zitten. Sommige mensen trokken regenpakken aan.

Papa hees me overeind. 'Kom, we gaan.'

'Mag ik nog even kijken wat er gaat gebeuren?' vroeg ik. Ik was niet bang. Ook al hadden de agenten wapenstokken bij zich. Als ik alleen zou zijn geweest, had ik die wel eng gevonden, denk ik. Maar met papa erbij was ik niet bang. Ik was vooral benieuwd.

'Mensen worden dadelijk natgespoten,' legde papa uit, 'zo probeert de politie ons weg te krijgen.'

'Maar we mogen toch demonstreren voor de natuur?'

'Jawel, maar de burgemeester wil niet dat we deze snelweg nog langer bezetten. En ik wil niet dat jij blauwe plekken krijgt van zo'n waterkanon.' Ik dacht dat papa een grapje maakte, maar hij kneep zacht in mijn hand en zei: 'We bedenken wel weer iets anders om aandacht te krijgen voor het klimaat. Kom.'

Toen gebeurde het al: vanaf de grote wagen spoot het kanon een harde, ijsskoude straal water. 'Draai je om!'

*riep papa, hij pakte mijn schouders en ik voelde nog meer water op mijn rug, dwars door mijn jas en shirt heen. De keiharde stralen duwden me wel tien stappen verder. Ik viel net niet, maar botste wel tegen iemand aan.*

*Papa ging achter me lopen om me te beschermen tegen de stralen. Zo liepen we drijfnat weg. Toen ik 's avonds ging douchen, zag mama inderdaad een blauwe plek op mijn rug.*

*'Ongelooflijk hoe ver papa en jij gaan voor het klimaat,' zei ze. Toen wisten we nog niet hoe ver.*